

Bilag 14.

Sindssygehospitalet ved Aarhus.

Risskov, den 7. Februar 1938.

I Besvarelse af Direktoratets Skrivelse af 3. ds. U. 4. Nr. 3. 1927—28 — skal man, næst at anføre, at man fra Justitsministeriet under 1. ds. har modtaget lignende Forespørgsel angaaende Forslag til Lov om sindssyge Personers Hospitalsophold, anføre følgende:

ad § 1: Intet at bemærke.

ad § 2. Stk. 2: Naar undtages de Tilfælde, hvor en udtalt sindssyg har gjort et virkelig alvorligt Selvmordsforsøg, er det tit en vanskelig Sag at afgøre, om Selvmords-truslen er alvorligt ment, navnlig hvis der kun foreligger en i Ord fremsat mere almindelig Udtalelse derom; særlig hvis Lægen i Forvejen ikke kender den, han bliver kaldt til, er Afgørelsen af Alvoren i saadanne Trusler, og om der overhovedet foreligger Udslag af Sindssygdom, tit vanskelig. Man kan desværre ikke altid gaa ud fra, at Familie eller andre „nærmeste paarørende“ ikke kan have en vis personlig Interesse i at faa den ompurgte erklæret sindssyg og indlagt paa et Sindssygehospital, eksempelvis skal nævnes det ved Indlæggelse paa Sindssygehospital ikke sjældent forekommende Forhold, at en Ægtemand kan se sin Fordel ved at faa sin Hustru erklæret sindssyg, idet han har faaet Interesser uden for Ægteskabet, eller omvendt. I alle saadanne Tilfælde vilde det sikkert være ønskeligt, at den tilkaldte Læge havde Lov — eller Pligt — til at tilkalde Embedslægen og overlod denne — som den tit mere sagkyndige — det juridiske Ansvar for Indlæggelse.

En Tvangsindlæggelse er under alle Omstændigheder en alvorlig Sag for et Menneske.

Det vilde maaske endog i alle Tilfælde af Tvangsindlæggelse af sindssyge, der er farlige for sig selv, være rigtigt, at Amtslægen (eller Kredslægen) sanktionerer den og dermed tog det retslige Ansvar.

Det skal tilføjes, at Lægen undertiden bedre kan skønne om en Fare for Selvmord end de nærmeste paarørende; i hvert Fald viser det sig ikke helt sjældent, at de nærmeste paarørende efter Indlæggelsen over for Hospitalets Læger beklager sig over halvvejs at være blevet tvunget til at skrive under paa Begæringen om Indlæggelsen af deres nærmeste, og beder Hospitalet endelig at sørge for, at Patienten ikke faar at vide, at det er hans Kone (Mand, Fader o. s. v.), der har begæret Indlæggelsen, idet de enten fortryder, at de er gaaet med til Indlæggelsen, eller frygter, at det skal forstyrre det Forhold, der før har været imellem Patienten og den, der har begæret Indlæggelsen, naar vedkommende kommer hjem fra Hospitalet.

Det forekommer mig rigtigst, at det henstilledes til Politi og Læger ikke at udøve nogen psykisk Pression over for „den for sig selv farlige“s Indlæggelse, og at man i saadanne Tvivlstilfælde lod Politi eller Socialudvalg være Andrageren.

Bør § 2 ikke indeholde en Bestemmelse om, at den indlæggende Læge — paa samme Maade som nu — skal udfylde en Attest til Hospitalet om, at „N. N. er sindssyg og maa anses for farlig for sig selv“; det foreslaas, at den indlæggende Læge allerede samtidig udtaler sig om, paa hvilken Maade Patienten har vist sig eller skønnes farlig for sig selv, og hvorpaa han støtter, at den, for hvem han søger Indlæggelse, er sindssyg, og hvorledes Sygdommen ytrer sig, og hvilken Behandling der hidtil er givet.